որ քնուց վեր էլաւ, տէսաւ էտայ թղթի վրայի սիւռաթն համայ՝ խելքն գնայ, արուն էլ քթեց վռթաւ էկաւ։

11. Սանասարն էլաւ տեսաւ տէսաւ, որ ուր ախպօր աստղն նվաղէր էր, անճախ[1] կտոր մը խոզի մնացեր էր մէջ. վազեց գնայ Պաղտասարի յէօտէն. սիւռաթն որ էն տեղ տէսաւ ծաղեց իտի ուր ծոց. ախպէրն խանեց վեր, քիթ բէրան լվայ։ Պաղտասարն էլ չխարցուց էն պատկերը, վազեց գնայ ճան խաղալ։ Սանասար գնայ մօտ մէր։ «Ասայ, մարէ, եմ պատրաստութեն տես, ես պիտի էրթամ Բեաչանց երկիրը. թուղթ իկե եմ խաև»։—Մէրն ասայ, որտի. մի էրթայ, էն երկրէն անճախ վռթանք էկանք։—Տղէն ասայ չէ՛, պիտի էրթամ, թէ որ իմ գլէօխն էլ գնայեր ի։ Մէր պատրաստութեն տէսաւ պռծաւ. Սանասարն էլ թռաւ ձին, խէծաւ։ Համայ քշեց տեխ Բաչանց երկիրը։

12. Խասաւ չորս ճամխայ խառնուրտի մը մէջ, տէսաւ որ վիր ըղթիար մարդ մը նստե էնտեղ. «Ասայ, բարեւ քե պապալխ»[2]։—Ասածու բարին քե Սանասար, ասայ խալիւորն. տէ ձիուց իչի վէր, քե խօսք մը ունիմ ասելու։—Պապա ասայ տիւ վոմ ես, որ ձիկ կճանչնաս։ Թէ ես Սանասարնեմ։—Ասայ՝ ես եմ խրեշտակն Աստծուն, որ նոտեր եմ ըստեղ ճամպախներ կբաժնեմ։ Տրոր պիտի էրթաս Սանասար։—Ասայ կէրթամ Բեաչանց երկիրը. ձիկ մէկ բարի ճամպախ մը նշանց տուր։—Էն էլ ասայ, թէ էսայ ճամբախն էրթաս, կէլնիս թագաւոր. թէ որ մէկալ ճամպախն էրթաս, կէլնիս թիւճար[3]. համայ՝ թէ որ էրթաս Բեաչանց երկիրը՝ էն տեղ վնաս կը քաշես։—Սանասարն ասայ էն տե՛ղ[4] պիտի էրթամ, թէ որ գիտնամ իմ վիզ իրեք տեղով կտրեն։ Թէ որ ուրիշ խրատ մը ունես ձիկ ասա։ Էն էլ ասայ. «Որտի, որ կէրթաս. ինչոր քե ռաստ կուգեայ[5] թէ քար՝ թէ թիւր, թէ յայվան[6], թէ ճանավար[7], ըմէնուն էլ բարեւ տաս, առանց բարեւի չընցնես. թէ որ առանց բարեւի ընցար, էն երկիր ոչխրի[8] ի քե շատ վնաս կուտայ»։

13.—Սանասարն ասայ. մնացիր բարի, էլաւ խէծաւ համայ քշեց տեխ Բաչանց երկիրը։ Գնայ չուտ քեաղաք. հասաւ թագաւորու խաս պաղչէն. տէսաւ որ Սիւռաթ խաթուն խետ քեառուն խալայեխի վեր ախպրին նոտեր էր, էլաւ Սանասարի դիմաց, տէսաւ ըսկուն խօրօ՛տէր, որ էրաղի մէջ տեսածէն եօթնապատիկ աւելի էր։—Ասայ, Սանասար, խաղար ախոր քըոյ ճախէլութնին, որ էլար էկար իմ խաև։—Ի՛նչ տիմացով ախոր կասես։—Սիւռաթ խաթուն ասայ, էն ապով, որ կվախ-

1 Հաղիւ։ 2 Պապ։ 3 Վաճառական։ 3 Դեհ, կողմ։
3 Հանդիպել 6 Անասուն։ 7 Գաղան։ 8 Հմայող։